

R. BERİN TUNCEL

HER

AN

YENİDEN

ROMAN

HER AN YENİDEN

R. Berin Tuncel

Türk Roman-Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 4839
Edebiyat Kitaplığı-Roman | 240

EDİTÖR

Ebrar Güldemler
Seval Akbiyık

KAPAK TASARIMI

Yasin Çetin

İÇ TASARIM

Nur Kayaalp

1. BASKI

Şubat 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-3232-7

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No:16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

R. BERİN TUNCEL

1985 Nisan'ında Kayseri'de halı desenlerinin içerisine doğdu. Büyümek için bir hayli çabaladı ve kendini 2001'de İstanbul'da buldu. YTÜ'de Quantum Fiziği ve Tasavvuf ile cem oldu. 2008'de doğan oğlu Ensar Bera'nın aynasında gördüğü hakikate meftun oldu. Dijital anne toplulukları ve Montessori Pedagojisi ile tanıştı. Nefs ve psişe ile, rüyalarla, Doğu ve Batı'da "insan tasavvurları" ile buluştu. Sanat terapileri, öğrenim analizleri derken 2012'de kendini Klinik Nörobilimin akademi denizinde yüzer buldu. Mezun oldu. Danışman oldu. 2015'te ikinci evladı Akif Selim'i, 2017'de ilk kitabı *Kendine Doğmak*'ı doğurdu. Seminerler verdi, sesi radyo, dergi ve gazetelerde yankı buldu. Somatik deneyimlemenin, dinamik psikolojinin, çok katmanlı nefis yapısının, kalp ilminin, kadim kadın bilgeliğinin talebesi ve davetçisi oldu.

"Aşk imiş her ne var âlemde/ İlim bir kıyl ü kâl imiş" sırrına kafasını vurduğunda *Her An Yeniden*'i buldu.

Camı araladı. Batmak üzere olan güneşin ışığı duvardan süzülürken esen ılık rüzgâr, denizin kokusu... Zaman durmuştu sanki. Bir saniye bir asır gibi geliyordu ona. Her şey tarifi imkânsız bir güzellikte görünüyordu, öyle berraktı ki hayat. *“İsmim ile müsemma olan sen misin, ben miyim ey hayat! Heyhat!”*

***

“Aademmm, çocukların koltukları bagajda mı yoksa takmış mıydın?” diyen sesi cınladı koridorda Selen’in. Bu soru Selen açısından önemliydi, çünkü dakikalarla yarıştığı şu hayatta otoparkta geçecek olan zamanı ve çocukların o esnada ne ile oyalanacaklarını, otoparka önce Adem’in inmesinin mi yoksa beraber inmelerinin mi daha pratik olacağını, akşamdan hazırladığı salatayı hangi kaba koyarsa kayınvalidesinin daha hoşnut olabileceğini, dönüşte uğrayacakları arkadaşlarına da aynı salatadan götürse mi götürmese mi, yoksa tatlı mı alsalar daha makul olacağını düşünmesi de gerekiyordu bir yandan.

Âdem, “Canım, sen götürülecekleri bana ver, ben aracı hazırlarım sen de çocuklarla iniverirsin,” deyiverdi olanca sükuneti ve uyumu ile. Böyleydi oldu olası. Sakindi, kontrollüydü, temkinliydi. Selen’e duyduğu bağlılık ve sorumluluk duygusu onu neredeyse ideale yakın bir baba ve eş yapıyordu.

Ne var ki Selen’e göre biraz sıkıcı bir insandı o. Selen’in bitmek bilmeyen planlarına ve enerjisine yetişemiyor, yeterince coşkulu davranamıyor, bu sakinliği zaman zaman sinir bozan bir kıvama geliyordu. Selen için hayat bir maceraydı, Adem içinse sonu başından belli bir film sanki. Yine de dışarıdan bakıldığında mükemmel bir aile tablosuydu onlar. Zaten Instagram sayfaları da @selenademnilcem’di. “Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için”di onların yaşam felsefesi.

Selen, Nil’e Amerika’dan aldığı elbiseyi giydirdi. Saçlarını taradı. Şöyle bir baktı. “Bu güzeller güzeli kızın annesi ben miyim yahu!” dedi içinden. Gülümsedi. Cem arabaları ile “drmmm drmmm” sesleri çıkararak oynuyordu koridorda. Cem sessizdi, Nil capcanlı. Birisi annesinin, diğeri babasının kopyasıydı.

Arabaya bindiler nihayet. Çocukların atıştırmaları için glutensiz sebzeli krakerler hazırlamıştı Selen. Boyama kitapları, playistte çocuk şarkıları, her şey bu bir buçuk saati büyük bir kriz yaşamadan atlatabilmek içindi. Adem’e sorsan ne gerek vardı ama Selen’e göre başka bir seçenek mi vardı...

Yol durumunu kontrol etmişlerdi. İstanbul'un bir yakasından diğerine; bir cumartesi öğleden öncesinde gidebilmek için hazırlardı. İstanbul'da yaşamanın bir kültür, bir yaşam tarzı olduğuna dair inançları gün geçtikçe zayıflamaktaydı. Kimi arkadaşları gibi onlar da zaman zaman alternatif hayatlar düşünüyor, Ege koylarından, Avrupa'dan ev bakıyorlardı.

Şehir ve şehirde hâkim olmaya başlayan atmosfer onları boğuyordu. Nezaketten yoksun, hırslı, tüketim odaklı insanlarla dolu bir yere dönüşmüştü İstanbul. Alışveriş merkezlerinde zaman geçirmeyi, belirli markalardan giyinmeyi sevmelerine rağmen bir beton yığını içerisinde yaşamaktan da daima şikâyetçiydiler.

"Şuna bak! Hıh!" dedi Adem. Ki böyle yoğun duygu veren ifadelere pek rastlanmazdı onun yüzünde. Sabit bir yüzü vardı, duyguların kendilerine kolay kolay yer bulamadığı...

"Bu kaçınıcı gökdelen dikilen! Bu kadar insan nasıl yaşayacak? Zaten çözümsüz bir sorun trafik. Üst üste nereye kadar dolduracaklar bu kenti anlamıyorum. Gözü dönmüş bu insanların!" diye ekledi.

"Hayatım, herkes kendi kazancının peşinde. Bir yandan da biz değil miyiz bunu besleyen? Sen demedin mi geçen gün, her katında bahçe olan yeni bir proje var diye? Neden almayı düşündün öyleyse?" Yine ittiriyordu Selen.

“O başka bir mesele Selenciğim. O ekolojik bir proje, yaşam alanları daha geniş ve yeşil. İnsan doğasına uygun. Ben de, çocuklarımızı düşündüğüm için böyle bir arayış içerisindeyim. Bencillğimden değil. Ne demek istiyorsun?” diye çıkıştı, bir hayli öfkelenmişti Adem.

“Bir şey demek istemem, doğrudan derim ben bilirsin. Bazen böyle hiddetlenmenin arkasında başka şeyler mi yatıyor acaba demeden edemiyorum doğrusu,” diyerek baskı yapmaya devam etti Selen.

“Hah, başladık. Bayan Freud!” davranışlarının incelenmesinden yorgun bir dille konuştu Adem.

“Neyse hayatım, uzatmayalım, çocukların şarkılarını açalım mı?” diyerek konuyu kapattı Selen.

***

Kapının çalışıyla, kalbinin atışı hızlanan Ebru Hanım, koşar adım ilerledi koridorda. Her hafta gözleri yollarda bekliyordu çocuklarını, torunlarını. Sağ olsunlar her hafta en az biri geliyordu. Bazen özellikle de havalar ısındığında havuz başında mangal yapıyorlar; torun tombalak bayram yerine dönüyordu kocaman ıssız evi.

Eşi gitti gideli böyleydi.

Onun ölümünden önce aslında kendine yeten biriydi. Yaşlıları gibi, çocuk odaklı bir hayat yaşamamıştı onlar. Ahmet Bey ile dünyayı gezmişlerdi, doyasıya bir ömür sürmüşlerdi. Kimi zaman içten içe “acaba çocuklarımı

ihmal mi ettim” diye düşünmüşse de, mutlu bir kadın olmayı önemsemişti Ebru Hanım. Ta ki eşini ansızın kaybedip de kendini terk edilmiş hissedinceye değin. Neredeyse bir yıl olmuştu ve bir yıldır sadece çocukları geldiğinde gülüyordu yüzü.

“Aman da amannnn kimler gelmiş, benim canlarım ballarım mı gelmişşşş?” diyerek kucakladı Cem ve Nil’i. Tüm modernliğine rağmen, içinden bir parça Cem’e daha sıkı sarılıyordu. Erkek çocuktü. Çekiyordu...

“Merhaba anneciğim, nasılsınız? Sevdiğiniz salatadan da getirdim. Hadi hemen sofraya geçelim, çok acıktık,” dedi Selen heyecanla.

Sofra muhteşemdi. Çeşit çeşit peynirler, kızartmalar, hamur işleri... İnsan kaçına gelmiş olursa olsun, anne evi, anne eli başka bir şeydi. O sıcaklığı, o kokuyu özlüyor, bir yanı sanki hep çocuk kalmak istiyordu. Anneler de bunu sevmiyor muydu zaten? Çocuklarının, onlara ihtiyaç duyması ‘kendilerini daha anlamlı’ hissetmelerine neden olmuyor muydu?

Oğlunun yüzünün biraz asık olduğunu fark eden Ebru Hanım, arada bir boşlukta yakalayıp sordu Adem’e. “N’en var kuzum? Canını sıkkan bir durum mu var? Selen’le mi bir şey oldu?”

“Yok anneciğim, sen böyle radar gibi taramasan bizi daha mutlu olurum inan. Hayat bu, oluyor işte her

türlü şey. Abartmaya, uzatmaya ne gerek var?” diyerek masaya geçti Adem.

Adem hep böyleydi. Kendi içinde yaşamayı alışkanlık haline getirmişti. Kıyametler kopsa yüreğinde, dışarıdan anlamazdınız. Halletmiş, baş etmiş, her şeyi kabul lenmiş bir tavır içerisindeydi. Belki de Selen’i, yaralı çocukluğundan kurtaracak olan biri olduğuna bu hali inandırmıştı. Yoksa Selen gibi bir kadının Adem’le ne alakası olabilirdi?

Herkes şaşırıp kalmamış mıydı bu evliliğe? Selen’in enerjisi, dinamizmi ve o hırslı yapısı hep daha kocaman adamlarla olacağını düşündürmüştü çevresine. Güzel bir kızdı. Zekiydi, bakımlıydı. Dikkat çekerek nereye girse. Üniversiteye derece ile girmiş, derece ile de mezun olmuştu. Amerika’dan master diplomasının yanında bir yabancı ile dönmesini beklemişti çevresi ama o Adem’le dönmüştü.

Adem fena bir adam değildi aslında. Doktorasını yapıyordu tanıştıkları dönemde. Bir kokteylde karşılaşmışlar, daha ilk anda anlamışlardı birbirlerine ait olduklarını. Uzun sürmüştü ilişkinin başlaması. O ilk bakışmanın ardından Adem’in sessiz akan bir su gibi sızması gerekmişti Selen’in yaşamına. Selen, bir orada bir burada, uçuş uçuş kelebek gibiydi.

Hırs zayıflıktı Adem’e göre. Disiplinli bir çalışma hayatı anlamlı ve yeterliydi. Babasından kalan şirketi, bıraktığı gibi sürdürebilmek en büyük kariyer hedefiy-

di. Büyütmek, farklı sektörlerde varlık göstermek ona uymazdı. Neticede, insan hep daha fazlasını isteyecek bir canlıydı ve ölecekti bir gün... Sonu yoktu ki bu arzuların. Ulaştığında, bir yenisini doğururdu bu açlıklar. Mutluluk mu arıyorsun? Kanaat edeceksin. Sahip olduklarını koruyacaksın. Uyumlu ol, mutlu ol. Buydu onun felsefesi. Yüzü gibi, yaşam karşısında duruşu da sabitti çoğunlukla.

Bir yandan Selen'e âşık olmak ve onu elde etmek istemesi ise dilemmeydi. Madem aza talipti, neden azla yetinebilen birini istememişti? Madem hep daha çoğunu istiyordu, neden bunu dillendirmesi kötü oldu? Bu tevazu ile karışık –belki de maskelenmiş- kibirli hali, Adem'i çözümü zor bir bilmece yapıyordu. Ona ne tümünden kendini beğenmiş diyebilirdiniz, ne de mütevazı bir insan.

Hoş; bu kavramların hepsi tartışmaya açık değil miydi? Kimimiz bir insanı kendini beğenmiş diye tanımlarken, bir diğeri kendiyi barışık diye tanımlayabiliyordu. Mütevazılık ile eziklik sık sık birbirine karışıyor, tevazu gösteren insanlar kimi zaman toplum tarafından aşağılanmıyor muydu?

Kim olduğumuz ve değer yargılarımız; zaman ile, toplum ile, ailemiz ile şekilleniyor ve zaman içerisinde dönüşüyordu. Hele de akıllı telefonların, sosyal medyanın içimizde ne varsa dışımıza döktüğü böylesi bir dönemde, çoğunluğun akli karışıklığı gerçekte kim olduğuyla ilgili.

“Babaanne, en sevdiğim krep...!” diyen sesi cınladı neşyle Nil’in.

Sofraya oturmuşlar, kahvaltıya başlamışlardı. Nil sessizliği bölmese çatal bıçak sesi ile geçecek gibiydi bir süre daha. Usulen söylenen “afiyet olsun” dan sonra, adı konulamayan bir gerilim ve sessizlik hâkim olmuştu masaya. Sahi ne olmuştu böyle birdenbire? Az evvel neşe içerisinde girmemişler miydi kapıdan? Onca yolu bu gerilimi yaşamak için gelmiş olamazlardı.

“Ye kuzum ye, babaannesinin güzeli... Sana da vereyim mi Cem’im, ablan gibi sen de ister misin ballı cevizli krepten?” diyerek oğlan çocuğunun geleneksel hakkını da teslim etti Ebru Hanım.

“IIIIhh” diyerek omuz silkti Cem, çok sevimliydi her zaman. Bilge bir çocuktü.

“Anneciğim, arabada atıştırdı onlar biraz, oyalansınlar diye sağlıklı atıştırmalıklar vermiştim,” diyerek ürkek bir sesle açıklama yaptı Selen.

“Hep böyle yapıyorsun ama Selen, kahvaltıya gelirken çocuklara yiyecek verilir mi? Bak, o kadar hazırlık yaptım. Kim yiyecek şimdi bunları?” eline geçen fırsatı değerlendiren Ebru Hanım gerilimi tırmandırmıştı.

Sıktığı dişlerini, o kocaman ve sahte tebessümünün ardına saklayarak, derin bir nefes alarak hatta geçenlerde aldığı eğitimden aklında kaldığı kadarı ile *-dikkatinin*

yönünü değiştirmek için- sessizce geriye doğru sayarak (9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1) söze başladı Selen.

“Ah anneciğim, ne güzel hazırlanmışsınız, ellerinize sağlık. Yerler, çocuklar da biz de gün boyu buradayız. Benimki de iş işte, yolda mızırardanmasınlar diye vermiş bulundum,” gerginliği topladı Selen ve devam etti.

Adem, sessizliği içerisinde olan biteni anlamıyormuş gibi görünüyordu. Yine bir meydan muharebesinin tam ortasında kaldığını anlamıyorlar mıydı acaba? “Annemiz ve eşimiz arasında gidip gelen bu kurşunlardan çizik almadan kurtulabilmek için verdiğimiz mücadelenin kaç kadın farkında acaba?” diye düşündü esefle. Derin nefes alma sırası ondaydı.

Hep yaptığı gibi, konuyu değiştirerek çözdü meseleyi. Bu esasen meydan muharebesine başka bir cephe açmak demektir ama olsundu, daha kontrollü bir sahaya çekmek iyi olacaktı gerilimi. Annesinin hamlelerini, ona karşı vereceği tepkileri biliyordu.

“Anneciğim, güzeller güzeli annem benim. Söylesene abimler ne getirmişler sana İtalya seyahatlerinden. O yengemde görüp beğendiğin Fendi şalın aynısından bulabilmişler mi?” diyerek konuyu değiştirdi Adem.

Selen, Adem’in bu yönüne hep şaşardı. Kadın dünyasını tanımasına, inceliklerine, ansızın beliren dikkatine. Her zaman böyle değildi. O baş döndüren nazik adamlardan değildi. Sanki cankurtaran bir parçası vardı içinde ve

kadınlar arası bir gerilim olur olmaz oraya koşuyordu pelerini ile. “Sen nereden biliyorsun annenin sevdiği şalı, defalarca sözünü ettiğini, kadının bir sonraki seyahate değin bu hikâyeyi dinlemek zorunda kaldığını ve o kadar para verip bir benzerini bulup getirdiğini... Ahh Adem ah...” diyerek iç geçirdi...

“Evet yavrum, bulmuşlar. Çok beğendim. Kahvaltıdan sonra sana gösteririm. Hem belki sizin bu sene yapacağınız seyahatlerden birine onu takıp gelirim, ne dersin?” dedi Ebru Hanım küçük bir çocuk gibi sevinmişti. Ya da öyle görünmeye çalışıyordu.

Adem, gerilimi toparlamak isterken daha da tırmandırabileceğini kestirememişti. Beklemediği yerden gelmişti top. Selen’in kızaran yüzüne baktı, çocuklara baktı. Kan beynine doğru yavaş yavaş yükselirken, “Allah’ım,” diyordu, “en azından bir şeyler yedikten sonra başlasaydık, daha kaç dakika oldu ki şunun şurasında...”

“Böyle patlamaya hazır bir bomba gibi yaşamak neden?” diyordu... O sorunun geldiği dakika ve cevap vereceği dakika arasında sanki zaman yarılmıştı ve binlerce yıllık bir yolculuğa çıkmıştı.

“Neden?” diyordu. “Neden... Her şey var. Sağlıklıyız, harika bir sofradayız. Bak, vefalıyız. Neden bize bunu yapıyorsun anne... Seni seviyoruz. Her çocuk sever annesini... Ama neden kendimi bildim bileli bu açıklamaların peşindeyim. Neden kendime, seni haklı çıkaracak bahaneler arama yükünü yüklüyorum?”

Bu kez Selen'deydi Adem'i koruma sırası. Kıyamamıştı yine.

“Elbette anneciğim. Harika olur. Sizinle seyahat etmeyi çok seviyoruz biliyorsunuz. Hem siz çocuklarla ilgilenerseniz ara ara, biz de Adem'le baş başa kalmaya fırsat buluruz belki, ne dersiniz?”

Selen'in niyeti Adem'i korumaktı kendine göre. Ortamdaki gerilimi yumuşatmak, keyifle bir hafta sonu kahvaltısı yapabilmektir. Ama nafile. İşte onun da “içindeki Ebru Hanım” devredeydi. Öyle ya, her erkek annesini, her kadın babasını arayıp bulmaz mıydı eşinde? Ya da tam tersini... İllaki bir türevini.

Ah bu psikoloji. Ah bu dinamikler. Okudukça, anladıkça iyi mi oluyordu kötü mü bilinmez, arapsaçına dönmüştü hayatlar.

Selen, eski özgür günlerini özleyen; yaşlandığını ve yalnız kaldığını kabul etmeyen kayınvalidesinin canını yakmak ve ‘sen bir babaannesin, unutma’ demek için eklemişti bu son cümleyi. Ama kendisi bile farkında değildi hangi dağları devirdiğinin. Kendine göre, çok az genç ve eğitilmiş kadının yapabileceği bir şeyi yapmış, ne zamandır planladıkları Balkanlar turuna kayınvalidesinin de gelebilme ihtimaline onay vermişti. Azımsanacak gibi değildi bu fedakârlık.

“Aman aman, kalsın Selen. Ben çocuk kahrını çekemem. Büyütmüşüm baksana aslanlar gibi evlatlarımı. Şimdi

hayatın tadına varma zamanı benim için,” diyerek devam etti Ebru Hanım.

Adem’in üzerinden lavlar aktı sanki o sırada. Annesini özlediği, beklediği, hayal ettiği karanlık akşamlar geçti gözünün önünden. Yanındayken bile onu duymazdı ki annesi... Gözlerinde bir yankı arardı hep, ama nafile. Annesi hep Adem’i pas geçip bir adım öteye bakardı sanki. Az evvel içine düştüğü o zaman tünelinden bir dolu anı yağdı. Usul usul yakan. Geçtiği yerde derin yarıklar bırakan. Alışık olduğu bir yanma haliydi bu Adem’in, bu kokuyu alabilenler dışında kimselerin bilmediği, görmediği...

Ne zaman ihtiyaç duysa, annesi hep bir seyahatçiydi, gezmede, alışverişçiydi oysa. “Büyütmek dediği şey, senede bir kere yaptığı partilerde poz vermek miydi acaba? Anneme sorsanız, benim nelerden hoşlandığımı bile bilmez ki. Büyütmüşmüş... Evet evet anneciğim büyüttün, sen benim içimdeki boşluğu çok güzel büyüttün!” diye geçirdi içinden.

“Nasıl isterseniz anneciğim” diyerek gülümsedi Selen; Adem’in gözlerine dikkatle bakarak... Bu kez tebessümünün ardına derin bir keder saklanmıştı. Çare yine konuyu kapatmakta, “Evet, haklısınız,” demektiydi.

***

Berrak, Selen’le beş yıl kadar önce tanışmıştı. Her an yeni teknolojilerin, yeni imgelerin yaratıldığı ve kısa

bir süre içerisinde tüketildiği bir sektörde; kalıcı işler üretmek, gerçekten değerli ve anlamlı olanın peşine düşmek pek de kolay sayılmazdı. Berrak'la da böyle bir iş için çalışmaya başlamışlardı.

Berrak şanslı olanlardandı. Sevdiği işi yapıyordu ve kazanmak gibi bir derdi yoktu. Ailesi de eşi de onu bu anlamda rahatlatıyordu. Fotoğraf çekmek, onun konuşması demekti. Seçeceği kelimelere, ritmine karar verici “ancak ve sadece” kendisi olmalıydı.

Enteresan biriydi Berrak. Uzakdoğu öğretilerine ilgiliydi. İlkel kabileleri incelerdi, Afrika seyahatleri yapardı. Son sergisinde bu fotoğraflara yer vermişti. İnsan olmaya, varoluşa dair çetin sorular sormayı ve bu soruların peşine düşmeyi seviyordu. “Belki de” derdi Çetin'e, “ismin kaderim.”

Selen için dünya ‘göründüğünden’ ibaretken, Berrak için gerçeklik kendini asla alenen ele vermezdi. O gizlenmeyi severdi. Sık sık değiştirirdi görünümünü. Gerçeği, bıraktığı izleri dikkatle takip ederek ve parçaları birleştirerek görebilirdi insan ancak.

Çetin, “Sizi Selen'le birleştiren şeyin ne olduğunu anlayabilmiş değilim doğrusu,” derdi. Berrak'tan 15 yıl önce dünyaya gelmiş olmanın, onca yaşanmışlığa ve birikime karşın halen ‘çözemediği’ şeylerden oluşan biri olmasıydı Berrak'ı çekici yapan belki de... “İlişkilerini, çatışmalarını, canlılığını, arayışını hem çok seviyorum hem de anlamak için çabalamaktan yoruluyorum, kü-

çüğüm,” derdi. “Küçüğüm...” Sık sık böyle hitap ederdi ona. Çenesini eline almayı, oradaki gamzeyi nazikçe öpmeyi çok severdi. Evet, belki yarasına koyduğu bir yamaydı bu aşk Çetin’in. Ama yaşanan her şeyin, tüm detayları ile ikisi de farkındalardı.

Böyle kocaman kocaman laflarla doluydu ilişkileri. Sıradan imalara, gizli saklı işaretlere yer yoktu aralarında. Berrak için “gerçeğin en aleni” olduğu yerdirdi belki de Çetin’le ilişkisi. Alabildiğine şeffaf, alabildiğine dürüst, net, berrak ve çetindi onlar. Bir okyanus kokusu yayılırdı evlerinden dünyaya. Fırtınasıyla, dinginliğiyle, derinliği, gizemi, saklı öyküleri, gücü, ihtişamı, sonsuzluğuyla... Aşkın, aşkınlıkla buluştuğu bir birliktelikti bu. Kimse, bu büyümlü bağın varlığını inkâra da izaha da yeltenemezdi...

Kapı çaldı.

“Hoş geldiniz hayatım, çocuklar neredeler?” diyerek kucakladı Berrak Selen’i.

“Babaannesinde kalmak istediler canım, dönüşte alacağız. Hem biz de rahat konuşuruz. Anne rolünde olmadan, sorumluluğum olmadan oturabilmek istiyorum birkaç saat de olsa!” diyerek içeri geçti Selen.

Selen, sık şikâyet eden bir kadın değildi. Berrak, sığındığı biriydi. Genelde yapmadığı pek çok şeyi, onun yanında yapardı. Yargılandığını, eleştirildiğini, reddedi-

leceğini hissetmezdi hiç. Olduğu gibi kabul görebildiği, berrak bir aynaydı gerçekten de o.

“Sabah senin de çok sevdiğin salatadan getirmişt看. Tadına bakmanı istedim umarım beğenirsin,” diyerek uzattı avokadolu kinoa salatasını Selen.

“Ah canım, neden yordun kendini bu kadar işin arasında? Tabii biliyorsun arkadaşın bu işlerde iyi değil, aç kalmayayım dedin di mi?” diyerek paketi aldı Berrak. Gülüşerek ilerlediler koridorda.

Böyle kusurların, eksikliklerin havada uçuştığı sohbetler sıradandı onlar için. Daima o mükemmel resmi vermek zorunda olmadıkları, canlarının yanmasından korkmadıkları, kendilerini savunmak için debelenmedikleri yüzleşmelerle dolu saatlerdi sevdikleri.

Adem ve Çetin ise bu ikiliyi anlamaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişti. Onların aralarında aynı etkide bir iletişim kurulması pek olası görünmese de bu tarz aile buluşmalarını idare edebiliyorlardı. Adem, iş ve siyasetle ilgiliydi daha çok. Çetin ise sanat ve felsefe. Akademisyenlik kariyerine Berrak'tan sonra son vermiş, kitaplarını ve köşe yazılarını yazmaya devam ediyordu. Öyle çok seyahat ediyorlardı ki zaten, bir yere bağlı çalışmaları imkânsızdı ikisinin de. Çetin, “Benim işim seni sevmek,” derdi Berrak'a. “Ömrüm seni aramakla geçti. Kitaplarda, filmlerde, kadınlarda, şehirlerde aradım. Bulmuşum. Bırakır mıyım hiç?”

Yemeğe fonda Dmitri Hovorostovsky eşlik etti. Oldukça keyifli, dozunda sohbet dozunda gülüşler, hafif lezzetlerle doluydu masa.

“Hadi biz masayı toplayalım. Erkekler de Boğaz manzarasının tadını çıkarsınlar terasta,” dedi Selen. Böyle birdenbire erkekler memnun olsunlar diye hizmet eden birine dönüşüyordu masadan kalkarken. Sofra kurmak, yedirmek, içirmek deyince Anadolu’lu bir teyzeye dönüşürdü Selen.

“Boş ver masayı, sabah Sophie gelecek zaten o toparlar. Biz bahçeye geçelim,” dedi Berrak o bohem tavrıyla.

Bu boş verebilme özgürlüğünü ailesi mi, yaşadıkları mı, kişiliği mi, Çetin mi vermişti Berrak’a bilmiyordu ama pek imreniyordu Selen. O, asla ama asla evi böyle dağınık bırakıp keyif yapamazdı. O yapmaya kalksa Adem izin vermezdi. Çok titiz ve düzenli bir adamdı Adem. Annesinin düzen ve temizlik takıntısı vardı ve Adem’e de genetik bir miras olarak kalmış olmalıydı. Tamam, hayatlarını zehir etmiyordu ama bazen boş vermek istiyordu Selen de... Ne olabilirdi ki yani biraz dağılsa hayatları.

“Anlat hadi, nasılsın görüşmeyeli?” dedi bir yudum alırken bardağından. Mum ışığı, fonda tatlı bir müzik. Her akşam olduğu gibi bu akşam da kendini dinleyebileceği bir ortamdaydı Berrak ama bu kez Selen’i dinleyecekti.

“Yorgunum. Bu annelik meselesi kolay değilmiş. Herhangi bir şey yapman gerekmiyor, sürekli bir enerji çekiliyor senden biliyor musun? Yaşam destek ünitesi olmak demekmiş annelik,” derken ağlamaklı oldu Selen.

“Biliyor musun, Hindistan seyahatimde karşılaştığım annelikle, Avrupa seyahatlerimde karşılaştığım annelik çok farklı. Hele bizim kültürdeki, çok acayip. Thomas Balmes’in çektiği *Babies* isminde bir belgesel izlemiştim. İzlesene vakit bulursan,” diyerek hüznü dağıtmaya çalıştı Berrak.

“Esasen fırsat buldukça okuyorum da bu konuya dair. Bakayım ona da. Pek çok yaklaşım var, teori var,” dedi hafif bir iç sıkıntısıyla Selen. “Şimdilerde Paul Bloom’un *Bebeklerin Ahlaki Yaşamı, İyiliğin ve Kötülüğün Kökenleri* kitabı var elimde.”

“Okuyarak yaşayabiliyor musun peki? Okudukların seni nereye getirdi?”

Bütün benliğiyle, ilgi ve sevgiyle sordu Berrak.

“Zor bir soru bu. Okuduklarım, bildiklerim ve yaşamım arasındaki mesafeyi daha görünür kıldı sanırım,” sabit bir noktaya odaklanmıştı bakışları Selen’in.

“Tüm yaşamımı, bu mesafeyi kapatmak için geçirdim desem abartmış olur muyum?” dedi Berrak ışıyarak.

“Olmazsın. Seni tanıdığım kadarıyla bu anlamda da ilham kaynağımsın,” diyerek onayladı Selen onu.